

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/486/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214649
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214649.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 15C/234/2012-71 zo dňa 19. augusta 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd v zmysle § 104 ods. 2 O.s.p. zastavil konanie v súdnej veci. Vychádzal z toho, že nepreukázanie predbežného prerokovania nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.) je odstrániteľným nedostatkom podmienok konania (§ 103 O.s.p.), preto vykonal opatrenia na jeho odstránenie. Navrhovateľ na základe výziev súdu „doložil len nejaký zoznam návrhov“, ktorý, hoci bol opatrený odtlačkom podacej pečiatky odporcu, nepreukazuje, že každá jednotlivá vec na ňom uvedená bola skutočne odporcovi predložená na predbežné prerokovanie nároku. Zároveň okresný súd zdôraznil, že navrhovateľ napriek tvrdeniu, že je pripravený poskytnúť žiadosť o predbežné prerokovanie v elektronickej podobe, doposiaľ tak neurobil. Ide pritom o sporové konanie, v ktorom dôkazné bremeno (aj vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nároku) zaťažuje navrhovateľa a nie je prípustné ho prenášať na odporcu. Tento v danej spojitosti uviedol, že nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 146 ods. 2 veta 1 O.s.p. tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Konštatoval síce zavinenie navrhovateľa na zastavení konania, avšak odporca si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na „opätovné prejednanie“. Napádal záver okresného súdu o nepreukázaní predbežného prerokovania nároku na náhradu škody. Predmetnú podmienku konania považoval za splnenú predložením zoznamu jednotlivých žiadostí, ktorý ministerstvo potvrdilo. Zopakoval, že odporca nikdy nenamietal okolnosť, že by navrhovateľ v tejto konkrétnej veci nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vytýkal okresnému súdu, že napriek viacnásobnému označeniu dôkazu (spis ministerstva), tento dôkaz nevykonal, resp. ho odignoroval bez kvalifikovaného odôvodnenia. Záver, že odporca „nemôže jednoznačne potvrdiť, že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie“, označil odvolateľ za nelogický a zavádzajúci. Uzavrel, že hoci jeden dôkaz predložil a druhý označil, okresný súd k svojmu záveru nedospel s určitosťou, ale len na základe pochybností.

Odvolateľ naďalej tvrdil, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Rozhodnutie krajského súdu o jeho nevyhlúčení bolo podľa navrhovateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva. Za dôvod zrušenia

napadnutého uznesenia označil aj okolnosť, že konečné meritórne rozhodnutie neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy tiež preto, že „súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.“ Takýto postup zakladá porušenie jeho práva na súdnu ochranu. Okresný súd ignoroval žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, v dôsledku čoho sa nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, čím došlo k „degradácii zásady kontradiktórnosti“.

Vo vzťahu k výroku o trovách konania poukázal na účelnosť použitia motorového vozidla s enormnou spotrebou pohonných látok.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f/, ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd sa nezaoberal (z hľadiska rozsahu významnou) časťou odvolacej argumentácie navrhovateľa, ktorá nekorešpondovala s obsahom napadnutého rozhodnutia. V tejto spojitosti zdôrazňuje svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a tomu korelujúcu zodpovednosť navrhovateľa za konkrétne vymedzenie odvolania. Zároveň nie je možné zaoberať sa prieskumom procesných situácií namietaných odvolateľom, ku ktorým v konaní pred súdom prvého stupňa ani nedošlo. V tomto kontexte sú všetky odvolateľove tvrdenia o porušení práva na kontradiktórne konanie, o odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku neakceptovania žiadosti o odročenie pojednávania, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania..., či o účelnosti priznaných trov konania úplne bezpredmetné.

Nenáležitou je aj námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti (ako to uvádza odvolateľ) voči zákonnej sudkyňi neexistuje, subjektívny pocit navrhovateľa nie je v tomto smere určujúci. Navyše, už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v prejednanom prípade - uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/54/2013 zo dňa 24.4.2013 - bola predmetná otázka/námietka posudzovaná, pričom od uvedeného obdobia nedošlo k žiadnej (zásadnej) zmene v procesnej situácii. Len na okraj krajský súd dodáva, že totožný záver, ako zaujal odvolací súd v predošlom rozhodnutí, vyplýva z aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 1 Nc 54/2012, 6 Cdo 201/2013) a tiež z rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013, týkajúceho sa (presne) dotknutej námietky.

Okresný súd v súčasnom štádiu prejednávania veci síce náležite vychádzal zo záverov predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ale v niektorých (svojim charakterom podstatných) dielčích otázkach nebol úplne dôsledný. Problematickým sa javí dostatočne jasné vymedzenie procesného stavu, ktorý vzal okresný súd za základ aktuálne posudzovaného rozhodnutia. Z obsahu odôvodnenia je možné (opodstatnene) nadobudnúť dojem, že nepreukázanie predbežného prerokovania nároku je viac predpokladom/ domnienkou prvostupňového súdu, ako jeho jednoznačne ustáleným záverom.

V tejto súvislosti odvolací súd zo všeobecného hľadiska uvádza, že je namieste vyžadovať od účastníka/navrhovateľa predloženie dôkazu, ktorý je výsledkom jeho vlastnej činnosti, bol ním vytvorený, a teda logicky musí byť v jeho dispozícii. Nepochybne správnu je i úvaha okresného súdu, že prenášanie dôkaznej povinnosti na protistranu, napr. tým že jej určitá písomnosť mala byť zaslaná, nie je opodstatnené. Avšak bez predloženia konzistentnej argumentácie, prečo okresný súd nevyhovel procesnému návrhu navrhovateľa (poskytnutie databázy žiadostí), resp. ako sa vyporiadal s dôkaznou povinnosťou navrhovateľa z pohľadu možnosti jej splnenia nielen predložením konkrétneho dôkazu, ale aj iba jeho (jednoduchým) označením, (minimálne) vykazuje zvolený postup okresného súdu znaky odmietnutia spravodlivosti. Osobitne za (procesnej) situácie, kedy navrhovateľ splnenie podmienky konania tvrdí, na jej preukázanie predkladá návrhy a zároveň odporca splnenie podmienky nepopiera.

Taktiež v prípade zastavenia konania pre nepreukázanie predbežného prerokovania nároku musí byť z odôvodnenia dotknutého rozhodnutia zrejme, prečo okresný súd nepostúpil vec príslušnému orgánu. Na jednej strane totiž uzavrel, že predbežné prerokovanie nároku ministerstvom je špecifickou podmienkou prebiehajúceho súdneho konania (súdne konaniu má predchádzať iné konanie), ale z konštatovania jeho nepreukázania nevyvodil aj (popri zastavení konania) subsidiárny výrok o postúpení veci.

Napokon úlohou okresného súdu bolo právne vyhodnotiť súvislosti vyplývajúce z ust. § 16 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v zmysle ktorého neodstránenie nedostatkov žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nebráni poškodenému domáhať sa (za splnenia

ostatných zákonných podmienok) uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Osobitne, ak z vyjadrenia odporcu sa javí pravdepodobným, že návrh na predbežné prerokovanie žiadosti podaný bol, avšak len nemal všetky náležitosti.

Ako závislý výrok bol zrušený i výrok o náhrade trov konanie, ktorý bezprostredne nadväzuje na výrok o zastavení konania v súdnej veci.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.